

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **G. s.r.o., IČO: X**
sídlem X
zastoupena obecným zmocněncem Ing. J. P.
bytem X

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 1. 2015, č. j. 2798/15/5200-20442-707271 a č. j. 2799/15/5200-20442-707271,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se dvěma samostatnými žalobami podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanými k poštovní přepravě dne 7. 4. 2015 a postoupenými usneseními Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2018, č. j. 6 Af 25/2015-63 a č. j. 6 Af 24/2015-63, Krajskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému, domáhá zrušení dvou v záhlaví označených rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadená rozhodnutí“). Krajský soud nejprve usnesením ze dne 7. 12. 2018, č. j. 54 Af 33/2018-72, řízení o obou žalobách spojil do jednoho, dále vedeného pod sp. zn. 54 Af 33/2018.
2. Napadeným rozhodnutím č. j. 2798/15/5200-20442-707271 žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) – dodatečné platební výměry ze dne 25. 4. 2014:
 - č. j. 2294930/14/2109-05701-203764, jímž byla žalobkyni za zdaňovací období září 2013

- doměřena podle pomůcek daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ve výši 1 681 021 Kč a současně jí byla uložena povinnost uhradit penále ve výši 336 204 Kč, a
- č. j. 2295084/14/2109-05701-203764, jímž byla žalobkyni za zdaňovací období říjen 2013 doměřena podle pomůcek DPH ve výši 4 007 416 Kč a současně jí byla uložena povinnost uhradit penále ve výši 801 483 Kč.
3. Napadeným rozhodnutím č. j. 2799/15/5200-20442-707271 žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správce daně – platební výměry ze dne 5. 5. 2014:
- č. j. 2518188/14/2109-05701-203764, jímž byla žalobkyni za zdaňovací období listopad 2013 vyměřena podle pomůcek DPH ve výši 6 363 651 Kč,
 - č. j. 2519996/14/2109-05701-203764, jímž byla žalobkyni za zdaňovací období prosinec 2013 vyměřena podle pomůcek DPH ve výši 7 218 626 Kč, a
 - č. j. 2521027/14/2109-05701-203764, jímž byla žalobkyni za zdaňovací období leden 2014 vyměřena podle pomůcek DPH ve výši 1 294 742 Kč.
4. Žalobkyně v žalobách spojených dle jejich označení s „*návrhem na postup dle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR*“ uvádí, že napadená rozhodnutí a řízení, která jim předcházela, byla zatížena vadami, nezákonnostmi, uplatňováním tajných opatření, zneužíváním diskutabilních a ústavně nekonformních ustanovení a porušováním zásady rovnosti. Je toho názoru, že byla porušena ustanovení čl. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Ústava“), čl. 2 a čl. 4 usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod, ve znění pozdějších změn (dále jen „Listina“), čl. 6 odst. 1, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě, čl. 20, čl. 21 a čl. 41 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 14 a 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Dále namítá porušení § 1 odst. 2, § 5, § 9, § 65 odst. 1 a 2, § 92, § 93, § 134 odst. 1, § 167 a § 178 odst. 4 v části věty, která zní: „*a nelze proti němu uplatnit opravné prostředky*“ zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2015 (dále jen „daňový řád“), jakož i § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2015 (dále jen „zákon o DPH“).
5. V řízeních, jež předcházela vydání napadených rozhodnutí, byla dle žalobkyně činěna „*tajná opatření*“, což žalobkyně dokládá tím, že Ministerstvo financí ČR, Finanční analytický útvar (dále jen „FAÚ“), jejímu obchodnímu partnerovi – společnosti T. s. r. o. (pozn. soudu: dnes již neexistující subjekt; dále jen „společnost T.“) na základě blíže neurčených podkladů zablokovalo finanční prostředky ve výši přesahující 9,6 milionů Kč. Společnosti T. bylo také odepřeno nahlížení do neveřejné části spisu. Účty žalobkyně byly dne 19. 2. 2014 bez jakéhokoli předchozího vyrozumění a řízení rovněž „*napadeny*“ zajišťovacím příkazem a exekučními příkazy, proti nimž nebyl přípustný opravný prostředek. Žalobkyně konstatuje, že na jejích účtech byly zablokovány milionové částky, které jsou blokovány dodnes, přičemž má daňová správa ještě odvahu tvrdit, že žalobkyně nezaplatila fiktivně vyměřenou daň. Vydání zajišťovacích příkazů přitom daňová správa odůvodňuje obchodní spoluprací se společností T.. Podle žalobkyně se FAÚ k útoku na žalobkyni doznal, když počátkem roku 2014 podal na žalobkyni trestní oznámení a Policie ČR usnesením ze dne 25. 6. 2014 zablokovala účet jednatele žalobkyně pod záminkou, že údajně dochází ke krácení prostředků správce daně. Prostředky jsou zablokovány dodnes, nikdo nebyl obviněn, nikdo nic nevysvětlil ani neodůvodnil. Žalobkyně míní, že dostatečně prokázala existenci „*tajných opatření*“ ve své věci, a proto je její požadavek

na umožnění nahlížení do jejích kompletních a úplných spisů vedených u správce daně zcela legitimní a v souladu s povinnostmi správce daně zakotvenými v § 5, § 8 a § 9 daňového řádu.

6. K napadeným rozhodnutím žalobkyně předně podotýká, že pouze zastřešují předchozí vadný proces. Ve vztahu k prvnímu odstavci napadeného rozhodnutí č. j. 2798/15/5200-20442-707271 žalobkyni není zřejmé, kdy a čím se správce daně snažil zahájit daňovou kontrolu; oznámení o zahájení daňové kontroly ze dne 6. 2. 2014 podle ní neobsahovalo žádné důvody či skutečnosti, které by zahájení daňové kontroly odůvodňovaly. Ve vztahu k prvnímu odstavci napadeného rozhodnutí č. j. 2799/15/5200-20442-707271 se pak žalobkyně pozastavuje nad tím, že správce daně chtěl patrně zahájit postup k odstranění pochybností *ex post* a že oznámení o zahájení postupu k odstranění pochybností neobsahovalo žádné konkrétní důvody či skutečnosti, které by zahájení odůvodňovaly. Žalobkyně požadovala po celou dobu řízení přeradit listiny došlé z dožádání a ty provést jako důkaz. Její stížnost nebyla shledána důvodnou (vyrozumění ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3029755/14/2109-05400-201534), neboť podklady nebyly relevantní a nebyly použity při doměření daně na vstupu. Vzhledem k prokázané existenci „*tajných opatření*“ však lze dle žalobkyně pochybovat, že šlo spíše o snahu legalizovat zadržené finanční prostředky správcem daně. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že se nelze dovolávat její součinnosti, pokud správce daně sám na základě neodůvodněných „*tajných opatření*“ zablokoval finanční prostředky.
7. S poukazem na odstavce 16, 17 a 18 napadeného rozhodnutí č. j. 2799/15/5200-20442-707271 pak žalobkyně konstatuje chybný postup správce daně, neboť má za to, že měl zohlednit metodickou pomůcku Generálního finančního ředitelství č. j. 65447/14/7100-40124-011654 účinnou od 10. 1. 2015. Žalobkyně dále nesouhlasí s tvrzením v odst. 20 napadeného rozhodnutí č. j. 2798/15/5200-20442-707271, neboť správce daně si *a priori* učinil názor již v zajišťovacích a exekučních příkazech; ve vztahu k odst. 22 téhož napadeného rozhodnutí tvrdí, že správce daně kličkuje a měl zaslat žalobkyni výzvu k vysvětlení či doplnění; a k odst. 24, 25, 29 a 30 napadeného rozhodnutí č. j. 2798/15/5200-20442-707271 žalobkyně tvrdí chybný postup správce daně. Žalobkyně zastává názor, že správce daně jí měl dát možnost seznámit se s konstrukcí pomůcek, a navíc nesouhlasí s oznámením o zahájení řízení ze dne 25. 4. 2014, č. j. 1954444/14/2100-14300203605, v němž správce daně sám uvedl významné částky na vstupu a na výstupu. Obě napadená rozhodnutí jsou podle ní nepřezkoumatelná, nezákonná a zatížená snahami o zakrytí části důkazů, které mají vliv na správné zjištění daně, i snahou o zakrytí prováděných „*tajných opatření*“.
8. Nebezpečím pro demokracii a vadou s negativním vlivem na celé řízení je dle mínění žalobkyně vstup a zásah FAÚ rozhodnutím ze dne 17. 12. 2013, č. j. MF-116914/2013/24-2402, neboť tento útvar vznikl pouze organizačním opatřením Ministerstva financí, a nikoli zákonem, což odporuje čl. 2 Ústavy, čl. 2 a čl. 4 Listiny a čl. 6 odst. 1 a čl. 8 Úmluvy. Rozhodovací pravomoc FAÚ je sporná, tento útvar je mimo kontrolu demokraticky zřízených institucí a je kontrolován pouze Ministerstvem financí, přestože jeho pravomoci jsou rozsáhlé. FAÚ může podle žalobkyně sledovat kdykoli kohokoli, nemusí nic odůvodňovat a svými zásahy se dotýká sféry chráněné dokumenty o ochraně lidských práv a svobod. Zásah FAÚ v souzené věci byl neodůvodněný, nezákonný, negativní, neslučitelný s principy demokratického státu a překračoval meze stanovených oprávnění. Žalobkyně proto navrhuje, aby si soud vyžádal od FAÚ veškeré podklady

k rozhodnutí č. j. MF-116914/2013/24-2402, provedl je jako důkaz a dal žalobkyni možnost se k nim vyjádřit. Na podporu svých tvrzení žalobkyně odkazuje na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech *Marckx, Silver, Malone, Kruslin, Hurvig, Rees, Cossey, Abdulaziz, Klass a Eriksson*.

9. Žalobkyně dále uvádí, že postavení FAÚ je řešeno v poslaneckém návrhu na novelizaci zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu (dále jen „zákon proti legalizaci výnosů“), konkrétně v § 31 a § 31b. Novela má upravit pravomoc vlády jmenovat a odvolávat ředitele FAÚ a navrhuje zřídit speciální kontrolní orgán Poslanecké sněmovny. Tyto úpravy jsou dle žalobkyně motivovány snahou o dosažení větší nezávislosti ředitele FAÚ. Základní informace pro vládu i kontrolní orgán mají plynout ze zprávy o činnosti za uplynulý rok, která bude neveřejná, neboť v ní mohou být uvedeny i informace o dosud neskončených trestních kauzách nebo o nových trendech v páchání a odhalování trestné činnosti. Žalobkyně navrhuje provést důkaz článkem na serveru IHNED.cz s názvem „*Další problém pro ministra Babiše? FAÚ mocný nástroj v byznysu i politice*“, konkursními novinami ze dne 27. 5. 2014 a návrhem na změnu zákona proti legalizaci výnosů včetně důvodové zprávy. Závěrem žalobkyně navrhuje provedení důkazu přílohami č. 1-4 k žalobám, úplným daňovým spisem žalobkyně (od samého počátku, list po listu, vyhledávací i neveřejná část), dokumentací ke spisu č. j. 3624/15/5200-20445-711478 a výsledkem svědků Ing. P. Š., Ing. D. J. a Ing. J. M..
10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobám uvádí, že spornou je otázka ohledně oprávněnosti stanovit daň za použití pomůcek. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by FAÚ vznikl v rozporu s Ústavou nebo Listinou, a poukazuje na to, že FAÚ je podle § 31 zákona proti legalizaci výnosů součástí Ministerstva financí, přičemž je technicky oddělen od jiných pracovišť tohoto ministerstva a kontrola jeho činnosti je dostatečně přesně zakotvena v § 31b a § 31c téhož zákona. FAÚ nevydává rozhodnutí o stanovení daňové povinnosti, pouze shromažďuje informace využitelné při správě daní. Žalovaný rozporuje také názor, že proti žalobkyni byly vedeny tajné operace, neboť FAÚ postupoval standardním způsobem. Zajištění úhrady nesplatné nebo dosud nestanovené daně podle § 167 daňového řádu ani exekuci neprovádí FAÚ, nýbrž správce daně. Použití pomůcek pak bylo v souladu se zákonem, neboť žalobkyně neumožnila správci daně provést daňovou kontrolu a nespolečupracovala s ním. Písemnosti zařazené do vyhledávací části spisu, do nichž nebylo žalobkyni umožněno nahlédnout, nebyly ve věci využity. Žalovaný odmítá také obecně formulované výtky ohledně porušení právních předpisů a jejich protiústavnosti. Žalobkyní zmiňovanou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva označuje za zcela nepřipadnou.
11. Žalobkyně v replikách uvádí, že žalovaný nevyvrátil žalobní body, ale pouze „*manipulativně mlží*“. Žalovaný si dle mínění žalobkyně nevšiml, že ustanovení § 31b a § 31c byla do zákona proti legalizaci výnosů vložena až zákonem č. 166/2015 Sb., zatímco žalobkyně brojí proti rozhodnutí a procesu, na které zákon č. 166/2015 Sb. ještě nedopadal. Závěrem žalobkyně navrhuje, aby bylo dokazováno důvodovou zprávou k zákonu č. 166/2015 Sb. včetně připomínek a aby byla vyslechnuta Ing. E. N., ředitelka žalovaného, k rozhodným skutečnostem a k žalobním bodům. V podání ze dne 9. 6. 2019 žalobkyně dále uplatňuje nové argumenty, a to námitku, že žalovaný neměl k dispozici při projednání odvolání kompletní spisy správce daně, což má plynout z obsahu předkládací zprávy ze dne 2. 7. 2014, která navíc obsahuje vnitřně rozporná tvrzení a zatajuje důležité důkazy. Dále pak žalobkyně opakovaně žádala provést dokazování obsáhlou vyhledávací

částí správního spisu obsahující dokumenty získané správcem daně z úřední povinnosti, které před ní byly zatajeny a které mají dokládat uskutečnění zdanitelných plnění žalobkyní. Žalobkyně též poukazovala na rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2018 ve věci daňového subjektu CANCER, kde daňová správa v reakci na neposkytnutí informace daňovým subjektem dovolávajícím se mlčenlivosti sama doplnila dokazování a rozhodla ve prospěch daňového subjektu. Žalobkyně v této souvislosti tvrdí, že není podstatné, kdo jaké důkazy dodá, protože správce daně má z úřední povinnosti sledovat cíl správního stanovení a zjištění daně a má-li možnost si obstarat příslušné důkazy, je povinen tak učinit a tyto důkazy použít, aniž by je zatajoval. Nakonec žalobkyně poukazovala na prezentaci ze školení daňové správy z 3. – 5. 12. 2014, z níž podle ní plyne, že jsou pracovníci správce daně hmotně zainteresováni na doměření daně, a za pomoci tvrzení, že daňová správa nečiní kroky vůči vybrané skupině daňových subjektů („P. k.“), dovodila, že se vůči ní správce daně dopouští diskriminace na základě rodu, majetku, přesvědčení a světového názoru.

II. Obsah správního spisu

12. Správce daně žalobkyni přípisem ze dne 6. 2. 2014 oznámil, že s ní zahájí daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období září až prosinec 2013, přičemž uvedl, že zahájení daňové kontroly bude hospodárnější, rychlejší a efektivnější, pokud se tak stane dne 24. 2. 2014 v 9 hodin na územním pracovišti v H.. Současně správce daně žalobkyni poučil o tom, že je dle § 86 odst. 1 daňového řádu povinna zahájení a provedení daňové kontroly umožnit. Dne 18. 2. 2014 jednatel žalobkyně M. L. telefonicky sdělil správci daně, že se k zahájení daňové kontroly nemůže dostavit. V návaznosti na žádost o prokázání svého tvrzení ohledně nemožnosti účastnit se zahájení daňové kontroly jednatel žalobkyně téhož dne správci daně svou účast na zahájení daňové kontroly přislíbil s tím, že pokud se nebude moci dostavit, sdělí tuto skutečnost správci daně a doloží důvod své neúčasti. Podle úředního záznamu se správce daně pokusil dne 24. 2. 2014 několikrát marně telefonicky kontaktovat jednatele žalobkyně a téhož dne zaslal na e-mailovou adresu žalobkyně zprávu o tom, že postup žalobkyně, která neumožnila zahájení daňové kontroly, byl v rozporu s § 86 odst. 1 daňového řádu. Žalobkyně byla prostřednictvím e-mailu vyzvána, aby neprodleně kontaktovala správce daně. Výzva ke kontaktování správce daně byla jednatele žalobkyně zaslána také formou SMS zprávy na jeho telefonní číslo. Přípisem ze dne 25. 2. 2014 správce daně vyzval žalobkyni (resp. jejího jednatele), aby se dostavila dne 10. 3. 2014 v 9 hodin na územní pracoviště správce daně v H. ve věci zahájení daňové kontroly na DPH za zdaňovací období září až prosinec 2013. Dne 12. 3. 2014 se správce daně opět několikrát marně pokusil telefonicky kontaktovat jednatele žalobkyně.
13. Přípisem ze dne 20. 3. 2014 správce daně vyzval žalobkyni podle § 87 odst. 2 daňového řádu k zahájení daňové kontroly na DPH za zdaňovací období září a říjen 2013. Žalobkyně byla dle výzvy povinna sdělit správci daně ve lhůtě 15 dnů od doručení den a hodinu, kdy je připravena k zahájení daňové kontroly. Současně správce daně žalobkyni poučil o tom, že pokud výzvě bez závažných důvodů nevyhoví, bude jí správce daně moci stanovit daň podle pomůcek nebo daň sjednat. Dne 11. 4. 2014 správce daně zaslal žalobkyni přípis o zahájení doměrovacího řízení ve smyslu § 141 až 144 daňového řádu ohledně DPH za zdaňovací období září a říjen 2014, a to z důvodu marného uplynutí lhůty stanovené ve výzvě ze dne 20. 3. 2014. Dne 24. 4. 2014 stanovil správce daně DPH za zdaňovací období září 2013 ve výši 1 681 021 Kč a za říjen 2013 ve výši 4 007 416 Kč podle pomůcek, což odůvodnil tím, že žalobkyně nevyhověla výzvě učiněné podle § 87 odst. 2 daňového řádu a

současně nesdělila závažné důvody, pro které nemohla výzvě vyhovět. Dodatečnými platebními výměry ze dne 25. 4. 2014 pak správce daně doměřil žalobkyni DPH za září a říjen 2013 ve shora uvedené výši a současně jí uložil povinnost uhradit penále ve výši 20 % z těchto částek.

14. Dne 13. 3. 2013 vyzval správce daně žalobkyni k odstranění pochybností o správnosti, pravdivosti a průkaznosti údajů o přijatých zdanitelných plněních, jež mu vznikly po přezkoumání přiznání k DPH za zdaňovací období listopad a prosinec 2013, a poučil ji o tom, že neposkytne-li správci daně potřebnou součinnost, může jí být daň stanovena podle pomůcek. Protože žalobkyně na tuto výzvu nijak nereagovala a nedoložila žádné důkazní prostředky, kterými by prokázala uplatněný nárok na odpočet daně a nárůst výše přijatých zdanitelných plnění oproti jejich výši uvedené v přiznáních k DPH za předchozí zdaňovací období, neodstranila pochybnosti správce daně. Ve vztahu ke zdaňovacímu období listopad 2013 snížil správce daně hodnoty na řádcích 40 a 41, načež žalobkyni stanovil daň ve výši 6 363 651 Kč. Ohledně zdaňovacího období prosinec 2013 snížil hodnoty na řádku 40 a stanovil daň ve výši 7 218 626 Kč. Úřední záznamy o výsledcích postupů k odstranění pochybností zaslal správce daně žalobkyni dne 11. 4. 2014 a současně žalobkyni poučil o právu podat do 15 dnů ode dne seznámení se s dosavadními výsledky návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků. Žalobkyně nepodala návrh na pokračování v dokazování, a proto správce daně vydal dne 5. 5. 2014 platební výměry na DPH za zdaňovací období listopad 2013, jímž žalobkyni vyměřil daň ve výši 6 363 651 Kč, a dále za zdaňovací období prosinec 2013, jímž vyměřil daň ve výši 7 218 626 Kč.
15. Dne 24. 3. 2014 vyzval správce daně žalobkyni k odstranění pochybností o správnosti, pravdivosti a průkaznosti údajů o přijatých zdanitelných plněních, jež mu vznikly po přezkoumání přiznání k DPH za zdaňovací období leden 2014 a současně ji stejně jako v případě předešlých zdaňovacích období poučil o tom, že neposkytne-li správci daně potřebnou součinnost, může jí být daň stanovena podle pomůcek. Jelikož žalobkyně ani na tuto výzvu nereagovala a nepředložila žádné důkazní prostředky, snížil správce daně hodnoty na řádku 40 a stanovil žalobkyni za toto zdaňovací období daň ve výši 1 294 742 Kč. Úřední záznam o výsledku postupu k odstranění pochybností zaslal správce daně žalobkyni dne 11. 4. 2014 a poučil ji o právu podat do 15 dnů ode dne seznámení se s dosavadními výsledky návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků. Žalobkyně návrh ani v tomto případě nepodala, a proto správce daně vydal dne 5. 5. 2014 platební výměr na DPH za zdaňovací období leden 2014, jímž žalobkyni vyměřil daň ve výši 1 294 742 Kč.
16. Ze správního spisu dále plyne, že zmocněný zástupce žalobkyně se dne 7. 5. 2014 dostavil na územní pracoviště správce daně za účelem nahlédnutí do spisů ve věci žalobkyně, přičemž požádal také o nahlédnutí do neveřejné části spisů. Správce daně zástupci s odkazem na § 65 daňového řádu neumožnil nahlédnout do vyhledávací části spisů. V návaznosti na to zaslala žalobkyně správci daně podání ze dne 10. 5. 2014, v němž uvedla, že jí správce daně zatajil písemnosti došlé z dožádání, a navrhla, aby byly veškeré písemnosti z vyhledávací části spisu převedeny do příslušné složky dle § 65 odst. 3 daňového řádu a aby byly provedeny jako důkaz. Zároveň podala stížnost na nesprávný postup správce daně podle § 261 daňového řádu, který spatřovala v tom, že jí nebylo umožněno nahlédnout do neveřejné části spisu, a v zatajování důkazů vyžádaných a obdržených na základě dožádání. Přípisem ze dne 18. 6. 2014 ji správce daně vyrozuměl o

tom, že v rámci doměření DPH za zdaňovací období září 2013 až leden 2014 nepoužil z vyhledávací části spisu žádné důkazní prostředky, neboť u žalobkyně neproběhla daňová kontrola. Proto nemohlo být žádosti žalobkyně vyhověno a její stížnost byla posouzena jako nedůvodná.

17. Žalobkyně podala proti rozhodnutím správce daně, týkajícím se zdaňovacích období září 2013 až leden 2014, odvolání, v nichž podobně jako v žalobě tvrdila, že tato rozhodnutí jsou v rozporu s některými ustanoveními daňového řádu, články Ústavy, Listiny, Úmluvy a dalšími lidskoprávními dokumenty. Měla za to, že jí nelze dávat k tíži skutečnost, že nemá zaměstnance, nepřiznává silniční daň nebo že se v místě její kanceláře při místních šetřeních nikdo nenacházel. Uváděla také, že při nahlížení do spisu jí byly zatajeny písemnosti došlé z dožádání, a žádala, aby tyto dokumenty byly převedeny do příslušné složky a aby jimi bylo provedeno dokazování, neboť vypovídaly o tom, že obchody byly skutečně realizovány.
18. Žalovaný napadenými rozhodnutími všechna odvolání žalobkyně zamítl. V napadeném rozhodnutí č. j. 2798/15/5200-20442-707271 předně uvedl, že se bude vyjadřovat pouze ke konkrétním odvolacím důvodům, a nikoli k výčtu porušených ustanovení. Dále konstatoval, že správce daně chtěl zahájit daňovou kontrolu, ale z důvodu naprosté nesoučinnosti žalobkyně mu nezbylo nic jiného, než daň stanovit podle pomůcek. Daň nebyla stanovena podle pomůcek proto, že se v sídle žalobkyně při místním šetření nikdo nenacházel, či proto, že žalobkyně neměla zaměstnance, nýbrž pro absenci součinnosti, která zapříčinila, že se správci daně nepodařilo zjistit rozhodné skutečnosti. Žalobkyně přitom ani v odvoláních neupřesnila, jaká plnění a od koho přijala. K namítanému zatajení důkazů pak žalovaný odkázal na vyrozumění o výsledku šetření stížnosti ze dne 18. 6. 2014. Správce daně neumožnil žalobkyni nahlédnout do důkazních prostředků, které získal po zahájení doměřovacího řízení, neboť se „zatajené“ dokumenty týkaly pouze plnění uskutečněných žalobkyní, která však nebyla předmětem doměřovacího řízení, jež se týkalo daně na vstupu. Správce daně tedy z důkazních prostředků obsažených ve vyhledávací části spisu nevycházel, a proto namítané neumožnění nahlédnout do části spisu nemělo za následek nezákonné stanovení daně.
19. V napadeném rozhodnutí č. j. 2799/15/5200-20442-707271 žalovaný rovněž podotkl, že se bude zabývat pouze konkrétními odvolacími námitkami, a nikoli výčtem zákonných ustanovení. Poté uvedl, že žalobkyně byla povinna prokázat svá daňová tvrzení za období listopad 2013 až leden 2014, k čemuž byla vyzvána výzvami k odstranění pochybností. Protože žalobkyně pochybnosti neodstranila a nedoložila daňové doklady, nemohl správce daně žalobkyni uznat nároky na odpočet daně. Ani v odvoláních žalobkyně neupřesnila, jaká plnění a od koho přijímala, a nedoložila daňové doklady, na jejichž základě uplatnila nároky na odpočet daně. Důvodem pro neuznání nároků na odpočet daně nebylo to, že žalobkyně neměla zaměstnance, nemovitosti, movitý majetek či že nepřiznává silniční daň. To, že správce daně neumožnil žalobkyni nahlédnout do vyhledávací části spisu týkající se daně na výstupu, nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť ta se týkala daně na vstupu.

III. Průběh jednání před krajským soudem

20. V průběhu jednání soud provedl dokazování sdělením FAÚ ze dne 17. 12. 2013, usnesením Policie ČR ze dne 25. 6. 2014 o zajištění finančních prostředků na bankovním účtu

jednatele žalobkyně a oznámením správce daně ze dne 25. 4. 2014 o zahájení řízení ve věci určení žalobkyně nespolehlivým plátcem.

21. Žalobkyně v průběhu jednání uvedla, že ze správního spisu vyplynulo, že správce daně shromažďoval důkazní prostředky způsobilé ovlivnit závěr o výši daňové povinnosti žalobkyně, zopakovala žalobní argumentaci zdůrazňující existenci „utajovaných opatření“ vedených vůči společnosti T. i vůči ní a v reakci na upozornění soudu trvala na tom, že argumenty a důkazy uplatněné v podání ze dne 9. 6. 2019 jsou včasné, neboť prokazují existenci takových opatření a ukazují na analogickém rozhodnutí žalovaného, že správce daně je povinen použít k řádnému zjištění skutkového stavu i důkazní prostředky poskytnuté třetími osobami. Poukazovala v té souvislosti na potřebu provést dokazování obsahem vyhledávací části daňového spisu a namítala, že v jejím případě se projevila snaha správce daně doměřit daň za každou cenu bez ohledu na obsah dostupných důkazních prostředků. V reakci na zamítnutí části uplatněných důkazních návrhů pak žalobkyně konstatovala, že postupem soudu byla připravena o možnost prokázání utajovaných opatření, a nemohla proto unést důkazní břemeno ke svému tvrzení, že do řízení zasahoval FAÚ. V tom spatřovala zásah do svého práva na spravedlivý proces.
22. Žalovaný oproti tomu (nad rámec odkazu na napadená rozhodnutí a písemné vyjádření) zdůraznil, že řízení ve věci žalobkyně bylo zásadní měrou ovlivněno pasivitou žalobkyně. Byť se správce daně chtěl řídit základní zásadou správy daní a hodlal řádně dokazováním zjistit rozsah daňových povinností žalobkyně a v souladu s tím stanovit daň, nedostatek součinnosti ze strany žalobkyně mu to znemožnil a musel daň vyměřit na základě pomůcek. Namítl přitom, že žalobkyně nemůže dohánět svou procesní pasivitu až nyní v soudním řízení.

IV. Právní posouzení ze strany krajského soudu

23. Soud nejprve ověřil, že žaloby byly podány včas (napadená rozhodnutí byla zástupci žalobkyně doručena dne 6. 2. 2015), osobou k tomu oprávněnou a že obsahují všechny formální náležitosti na ně kladené. Napadená rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jejich vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). S ohledem na to, že žaloby byly podány k Městskému soudu v Praze již v dubnu 2015, rozhodl o nich zdejší soud v přednostním režimu ve smyslu § 56 odst. 1 části věty za středníkem s. ř. s. Shledal přitom, že žaloby nejsou důvodné.
24. Soud nepovažoval za nutné provádět ve věci dokazování obsahem daňových spisů týkajících se právě souzené věci, neboť seznámení se s obsahem správního spisu není dle konstantní judikatury dokazováním a lze je uskutečnit i mimo jednání (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, nebo ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS, oba dostupné stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz). Soud zamítl návrh na provedení dokazování listinami ze spisu ve věci společnosti T., spisem FAÚ, novelou zákona proti legalizaci výnosů včetně důvodové zprávy a připomínek, článkem ze serveru IHNED.cz i konkursními novinami, neboť se tyto důkazní návrhy vztahovaly k argumentaci, již se soud v tomto řízení nemohl zabývat (k tomu viz níže). K návrhům žalobkyně na výslech svědků soud uvádí, že navržení zaměstnanci finanční správy vystupovali v řízení jako úřední osoby a žalobkyně neozřejmila, jaká tvrzení by měla být jejich výpovědi prokázána.

25. Dále soud konstatuje, že vyjmenování údajně porušených ustanovení zákona či mezinárodní smlouvy v žalobě není bez jakékoliv doplňující argumentace řádným žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Proto soud žalobkyní obecně tvrzená porušení čl. 2 Ústavy, čl. 2 a čl. 4 Listiny, čl. 6 odst. 1, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Úmluvy, čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě, čl. 20, čl. 21 a čl. 41 Listiny základních práv Evropské unie, čl. 14 a 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, § 1 odst. 2, § 5, § 9, § 65 odst. 1 a 2, § 92, § 93, § 134 odst. 1, § 167 a § 178 odst. 4 daňového řádu a § 103 zákona o DPH nepovažuje za žalobní body.
26. Žalobkyně v úvodu žalob uvedla, že je spojuje s návrhem na postup podle čl. 95 odst. 2 Ústavy, podle něhož, dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu. Žalobkyně ovšem neobjasnila, které ze zákonných ustanovení dopadajících na souzenou věc považuje za protiústavní a proč, a proto se soud jejím návrhem nemůže zabývat. Sám soud při posuzování důvodnosti žalob neshledal, že by některé ze zákonných ustanovení, které na věc aplikoval, odporovalo ústavnímu pořádku.
27. Dále je třeba připomenout, že předmětem soudního přezkumu v této věci jsou pouze žalobou napadená rozhodnutí žalovaného, resp. jim předcházející rozhodnutí správce daně týkající se doměření a vyměření DPH žalobkyni za zdaňovací období září 2013 až leden 2014. Z tohoto důvodu se soud nemůže na základě žalobkyní podaných žalob zabývat zajištěním finančních prostředků na účtu společnosti T. ani tím, zda bylo společnosti T. odepřeno nahlížet do spisu (tuto otázku nicméně zdejší soud posuzoval na základě žaloby společnosti T. v rozsudku ze dne 15. 5. 2018, č. j. 46 Af 1/2016-85). Mimoto není zřejmé, jak se tyto skutečnosti dotkly veřejných subjektivních práv žalobkyně (srov. § 2 a § 65 odst. 1 s. ř. s.). Předmětem soudního přezkumu v této věci nejsou ani žalobkyní zmiňované zajišťovací příkazy a exekuční příkaz ze dne 19. 2. 2014. Proti těmto rozhodnutím mohla žalobkyně brojit samostatnou žalobou ve správním soudnictví a konkrétními žalobními body zpochybňovat jejich zákonnost; na základě žaloby proti rozhodnutím o vyměření či doměření DPH je však přezkoumávat nelze. Zajištění úhrady a vyměření (doměření) daně jsou dvě samostatná řízení, přičemž z argumentace žalobkyně neplyne, že by zajištění částky na jejím účtu jakkoliv ovlivnilo zákonnost napadených rozhodnutí či jim předcházejícího řízení.
28. Ve vztahu k tvrzenému „*vstupu a zásahu FAÚ do řízení*“ pak soud uvádí, že z žalobkyní předloženého sdělení FAÚ ze dne 17. 12. 2013, adresovaného Generálnímu finančnímu ředitelství a v kopii žalovanému, plyne, že FAÚ vydal ve vztahu k žalobkyni rozhodnutí o odložení splnění příkazu klienta nebo o zajištění majetku podle § 20 zákona proti legalizaci výnosů a že o této významné skutečnosti pouze informoval daňové orgány. Z tohoto sdělení, jakož i ze správního spisu je patrné, že postup FAÚ byl nezávislý na postupu daňových orgánů a že FAÚ do řízení o vyměření a doměření DPH nijak nezasahoval a neovlivňoval jej. Posouzení zákonnosti postupu a rozhodnutí FAÚ podle zákona proti legalizaci výnosů přitom rovněž nespadá do předmětu tohoto soudního řízení, a proto je pro souzenou věc zcela bezpředmětná argumentace žalobkyně ohledně postavení FAÚ a obsahu návrhu novely zákona proti legalizaci výnosů. Soud se na základě žaloby proti napadeným rozhodnutím nemůže zabývat ani zákonností usnesení Policie České republiky ze dne 25. 6. 2014 o zajištění peněžních prostředků na účtu jednatele žalobkyně, vydaného podle § 79a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění zákona č. 105/2013 Sb., neboť toto rozhodnutí nebylo vydáno

v daňovém řízení ve věci žalobkyně a z žalobní argumentace není zřejmé, že by rozhodnutí či postup Policie České republiky mohly jakkoli ovlivnit zákonnost napadených rozhodnutí. Protože se toto soudní řízení týká daňového řízení o doměření a vyměření DPH, nemůže se soud vyjadřovat ani k obecnému nesouhlasu žalobkyně s oznámením ze dne 25. 4. 2014 o zahájení řízení ve věci porušení povinností vztahujících se ke správě DPH, které by dle oznámení mohlo vést k vydání rozhodnutí o nespolehlivém plátcí ve smyslu § 106a zákona o DPH.

29. Soud v této souvislosti též podotýká, že ani prokázání tvrzené skutečnosti, že aktivita FAÚ ovlivnila průběh daňového řízení se žalobkyní, by sama o sobě žádným způsobem nemohla automaticky vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Tato skutečnost totiž neumožňuje bez dalšího závěr, že výsledek řízení by byl i bez aktivity FAÚ jiný. Pro výsledek řízení totiž byla podstatná naprostá pasivita žalobkyně při tvrzení a prokazování rozhodných skutečností (což vedlo ke stanovení daně na základě pomůcek, tedy postupem, při němž se zásada správného zjištění daňové povinnosti podstatnou měrou oslabuje) a následně též i pasivita, pokud jde o tvrzení a prokazování eventuální neadekvátnosti uplatněných pomůcek, což byla za dané situace již prakticky jediná relevantní obrana ve věcné rovině. Žalobkyně přitom netvrdí, že by pasivitu žalobkyně vyvolaly konkrétní kroky FAÚ.
30. O relevantních námitkách směřujících proti napadeným rozhodnutím soud uvážil takto:
31. Podle § 65 odst. 1 daňového řádu se do vyhledávací části spisu zakládají „a) písemnosti, které mohou být uplatněny v řízení jako důkazní prostředek, jestliže by jejich zpřístupnění daňovému subjektu zmařilo nebo ohrozilo cíl správy daní, účel úkonu nebo ohrozilo objektivnost důkazu, b) písemnosti, které mohou být použity při stanovení daně jako pomůcky, jejichž zpřístupnění daňovému subjektu by ohrozilo zájem jiného daňového subjektu nebo jiných osob zúčastněných na správě daní, c) úřední záznamy nebo protokoly o podaných vysvětleních, pokud nejsou použity jako pomůcky, d) písemnosti sloužící výlučně pro potřeby správce daně.“ Podle § 65 odst. 2 téhož předpisu „[p]ísemnosti zakládáné do části vyhledávací podle odstavce 1 písm. a) lze v této části ponechat nejdéle do provedení hodnocení důkazů. Jde-li o důkazní prostředky, které jsou uplatněny v rámci daňové kontroly, lze je v části vyhledávací ponechat nejdéle do zahájení projednání zprávy o daňové kontrole.“
32. Podle § 66 odst. 1 části věty před středníkem daňového řádu je daňový subjekt „oprávněn u správce daně nahlédnout do částí spisu týkajících se jeho práv a povinností, které označí, s výjimkou části vyhledávací.“ Podle § 66 odst. 2 daňového řádu je daňový subjekt oprávněn „nahlédnout do soupisu písemností obsažených ve vyhledávací části spisu. Z takto poskytnutého soupisu nesmí být patrný obsah jednotlivých písemností.“ Ustanovení § 66 odst. 3 daňového řádu pak stanoví, že „[n]ení-li ohrožen zájem jiného daňového subjektu nebo jiných osob zúčastněných na správě daní anebo cíl správy daní, může správce daně v odůvodněných případech, kdy je to nutné pro další průběh řízení, umožnit nahlédnutí i do písemností ve vyhledávací části spisu.“
33. Žalobkyně tvrdí, že jí mělo být umožněno nahlédnout do kompletních spisů vedených správcem daně, což odůvodňuje tím, že v její věci byla činěna „tajná opatření“. Z této neobratně formulované výtky je v kontextu žalob vysledovatelné, že žalobkyně má za to, že jí mělo být umožněno nahlédnout i do vyhledávací části spisu, neboť správce daně vydal proti žalobkyni zajišťovací příkazy a exekuční příkaz, FAÚ provedl na žalobkyni „útok“ a Policie České republiky zablokovala bankovní účet jejího jednatele. Náзор žalobkyně však,

jak je patrné ze shora citovaných ustanovení, nemá oporu v zákoně. Samotná skutečnost, že je majetek daňového subjektu stížen opatřeními, jako je zajišťovací či exekuční příkaz, není důvodem pro zpřístupnění vyhledávací části spisu týkající se doměření a vyměření DPH. Naopak by předčasné zpřístupnění vyhledávací části spisu mohlo za takových okolností vést ke zmaření zajištění úhrady daně.

34. Správce daně a žalovaný spatřovali důvod v neumožnění nahlédnout do vyhledávací části spisu v tom, že ve vyhledávacím spise nejsou žádné listiny, jež by sloužily jako důkazní prostředek ohledně daně na vstupu. Žalobkyně tuto úvahu po právní stránce nijak nezpochybňuje, soud proto pouze ověřil, zda jsou tato tvrzení pravdivá, přičemž zjistil, že tomu tak je. Ve vztahu ke zdaňovacím obdobím září a říjen 2013 správce daně stanovil daň podle pomůcek, neboť mu žalobkyně neumožnila zahájit daňovou kontrolu a nepředložila žádné daňové doklady ohledně přijatých plnění (srov. § 98 odst. 1 daňového řádu). Vycházejí z toho, že žalobkyně v předchozích zdaňovacích obdobích nevykazovala žádná přijatá ani uskutečněná zdanitelná plnění, snížil správce daně hodnoty na řádku 40 (*nárok na odpočet z přijatých zdanitelných plnění od plátců*) o celou částku, kterou žalobkyně vykázala v přiznání k DPH za zdaňovací období září a říjen 2013. Ve vztahu ke zdaňovacím obdobím listopad 2013 až leden 2014 správce daně rovněž stanovil daň podle pomůcek, tentokrát proto, že žalobkyně neposkytla správci daně potřebnou součinnost k odstranění pochybností (srov. § 90 odst. 4 daňového řádu), a to rovněž tak, že snížil hodnoty na řádcích 40, popř. 41 o celé částky, které žalobkyně vykázala v přiznáních k DPH za zdaňovací období listopad 2013 až leden 2014. Správce daně přitom žádné dokazování na základě vyhledávací části spisu neprováděl. Soud ve vyhledávací části spisu ani nenalezl žádný dokument, který by byl způsobilý prokázat faktické přijetí zdanitelných plnění od plátců DPH. Proto také soud neprovedl důkaz uvedenými listinami, neboť nejsou pro věc samotnou (oprávněnost vyměření daně na základě pomůcek) relevantní. Tvrzení žalobkyně o rozsahu plnění, která poskytla na výstupu, uplatněná v daňových přiznáních totiž správce daně ani žalovaný v jejím daňovém řízení nikdy nezpochybnili a nezpochybňovala je ani žalobkyně sama. Nebyl proto důvod vést o jejich rozsahu dokazování.
35. Soud dále nesdílí názor žalobkyně, podle níž není zřejmé, kdy a čím se správce daně pokusil zahájit daňovou kontrolu. Správce daně se pokusil o zahájení daňové kontroly dne 24. 2. 2014, o čemž jednatele žalobkyně předem vyrozuměl. Po marných pokusech o kontaktování jednatele žalobkyně (telefonicky i prostřednictvím e-mailu) a poté, co jednatele žalobkyně neúspěšně předvolal na 10. 3. 2014 za účelem zahájení daňové kontroly, vyzval správce daně žalobkyni k zahájení daňové kontroly podle § 87 odst. 2 daňového řádu. Ani této výzvě žalobkyně nevyhověla, a proto k zahájení daňové kontroly navzdory snaze správce daně nedošlo. S žalobkyní přitom nelze souhlasit v tom, že oznámení ze dne 6. 2. 2014, v němž ji správce daně informoval o úmyslu zahájit dne 24. 2. 2014 daňovou kontrolu, bylo nedostatečné. Správce daně ze zákona nemá povinnost oznamovat daňovému subjektu předem, že u něj dojde k zahájení daňové kontroly, ale jedná se z jeho strany o neformální úkon zohledňující zásadu vstřícnosti (srov. § 6 odst. 4 daňového řádu). K zahájení daňové kontroly přitom na rozdíl od zahájení postupu k odstranění pochybností nemusí dojít pouze při existenci konkrétních pochybností či podezření správce daně o nesplnění daňové povinnosti, ale lze ji zahájit a vést i tzv. namátkově (srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 4 Afs 14/2017-36, publikovaný pod č. 3604/2017 Sb. NSS). Sdělení

správce daně, že hodlá u žalobkyně zahájit daňovou kontrolu ohledně DPH za zdaňovací období září až prosinec 2013, bylo zcela postačující.

36. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzeními uvedenými v odstavci 20 napadeného rozhodnutí č. j. 2798/15/5200-20442-707271 a závěry uvedené v odst. 24, 25, 29 a 30 téhož napadeného rozhodnutí považuje za chybné. Tato obecná tvrzení ovšem nedosahují kvalit žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a soud není oprávněn ani povinen za žalobkyni domýšlet argumentaci. Ve vztahu k odstavci 20 stejného napadeného rozhodnutí žalobkyně vytýká žalovanému, že „*kličkuje*“, a má za to, že pokud žalovaný nepovažoval její odvolací námitky formulované jako výčet porušených ustanovení zákonů a mezinárodních dokumentů za dostatečné, měl ji vyzvat k doplnění nebo vysvětlení. Ani v tom však soud žalobkyni nedává za pravdu, neboť odvolací orgán není povinen vyzývat odvolatele k doplnění odvolání ve smyslu § 112 odst. 2 daňového řádu, pokud některé z dílčích odvolacích námitek nejsou formulovány tak, aby byly plně projednatelné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 2 Afs 89/2012-62). V souzené věci je podstatné, že odvolání, jejichž důvodnost žalovaný v napadeném rozhodnutí č. j. 2798/15/5200-20442-707271 posuzoval, obsahovala alespoň jednu projednatelnou odvolací námitku. Takovou námitkou byla kupříkladu argumentace o nedoručeném oznámení o zahájení daňové kontroly či o zatajení písemností došlých z dožádání.
37. Soud neshledává důvodnou ani výtku žalobkyně, která ve vztahu ke zdaňovacím obdobím září a říjen 2013 tvrdí, že ji správce daně neseznámil s konstrukcí připomínek. Nejen že se správce daně snažil několikrát a různými způsoby (telefonicky, e-mailem, skrze datovou schránku) kontaktovat žalobkyni a jejího jednatele za účelem zahájení daňové kontroly, ale také žalobkyni před vlastním vydáním dodatečných platebních výměrů zaslal úřední záznam ze dne 24. 4. 2014 o stanovení daně podle pomůcek, v němž objasnil, které pomůcky zvolil a jak vysokou DPH stanovil.
38. Žalobkyni nelze přisvědčit ani v tom, že oznámení o zahájení postupů k odstranění pochybností ohledně zdaňovacích období listopad 2013 až leden 2014 neobsahovala konkrétní důvody a skutečnosti odůvodňující zahájení tohoto postupu. V souladu s § 89 daňového řádu byl správce daně povinen konkretizovat své pochybnosti ve výzvách týkajících se těchto zdaňovacích období. Správce daně zákonný požadavek splnil, neboť ve výzvách ze dne 13. 3. 2014 ohledně listopadu a prosince 2013 objasnil, že výše přijatých zdanitelných plnění od tuzemských plátců, které žalobkyně uvedla v daňových přiznáních za příslušná období, značně přesáhly hodnoty vykazované v předchozích zdaňovacích obdobích, jelikož v období od 1. 12. 2012 do 31. 7. 2013 žalobkyně nevykazovala žádná přijatá ani uskutečněná zdanitelná plnění a i oproti zdaňovacím obdobím září a říjen 2013 došlo k podstatnému nárůstu objemu přijatých zdanitelných plnění. Ve výzvě ze dne 24. 3. 2014 ohledně ledna 2014 pak správce daně rovněž konkretizoval, že jeho pochybnosti tkví v tom, že výše přijatých zdanitelných plnění neodpovídá majetkovým a personálním poměrům žalobkyně ani jejímu zázemí.
39. Vyvozuje-li žalobkyně z prvního odstavce napadeného rozhodnutí č. j. 2799/15/5200-20442-707271, že se správce daně snažil zahájit postup k odstranění pochybností *ex post*, není zřejmé, co tím myslí a z čeho to dovozuje, a tak se soud touto výtkou pro její nekonkrétnost nemůže zabývat. Obdobně nekonkrétní je pak i konstatování žalobkyně o chybném postupu správce daně, namířené proti odstavcům 16, 17 a 18 téhož napadeného rozhodnutí. Dostatečně srozumitelná není ani žalobní argumentace poukazující na

nesoulad postupu správce daně s metodickou pomůckou Generálního finančního ředitelství k postupu k odstranění pochybností č. j. 65447/14/7100-40124-011654. Tato metodická pomůcka totiž čítá celkem 25 stran a žalobkyně nespécifikuje, které konkrétní doporučení Generálního finančního ředitelství podle ní správce daně nerespektoval a proč. Měla-li žalobkyně pochyby o odůvodnění napadeného rozhodnutí, měla je podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. podat soudu dostatečně určitým a srozumitelným způsobem.

40. Soud se nezabýval ani opožděně uplatněnými žalobními body namítajícími vadnost postupu správce daně v důsledku tvrzené zainteresovanosti na výsledku řízení, tvrzeným (avšak nedoloženým) diskriminačním přístupem žalovaného ani tvrzeným rozhodováním žalovaného i bez kompletního spisu správce daně (viz § 71 odst. 2 větu poslední s. ř. s.). Proto soud neprovedl důkaz prezentací z interního školení Finanční správy ze dne 3. – 5. 12. 2014. Irelevantní pro věc žalobkyně bylo i rozhodnutí žalované ve věci občanského sdružení CANCER, neboť se týkalo subjektu, který na výzvy správce daně reagoval a nevytvořil tak situaci nutící správce daně vyměřit daň na základě pomůcek.
41. Závěrem soud konstatuje, že obě napadená rozhodnutí považuje za přezkoumatelná a souladná se zákonnou úpravou.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, rozhodl o jejím zamítnutí (§ 78 odst. 7 s. ř. s.)
43. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o žalobě netvrdil ani ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. června 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu